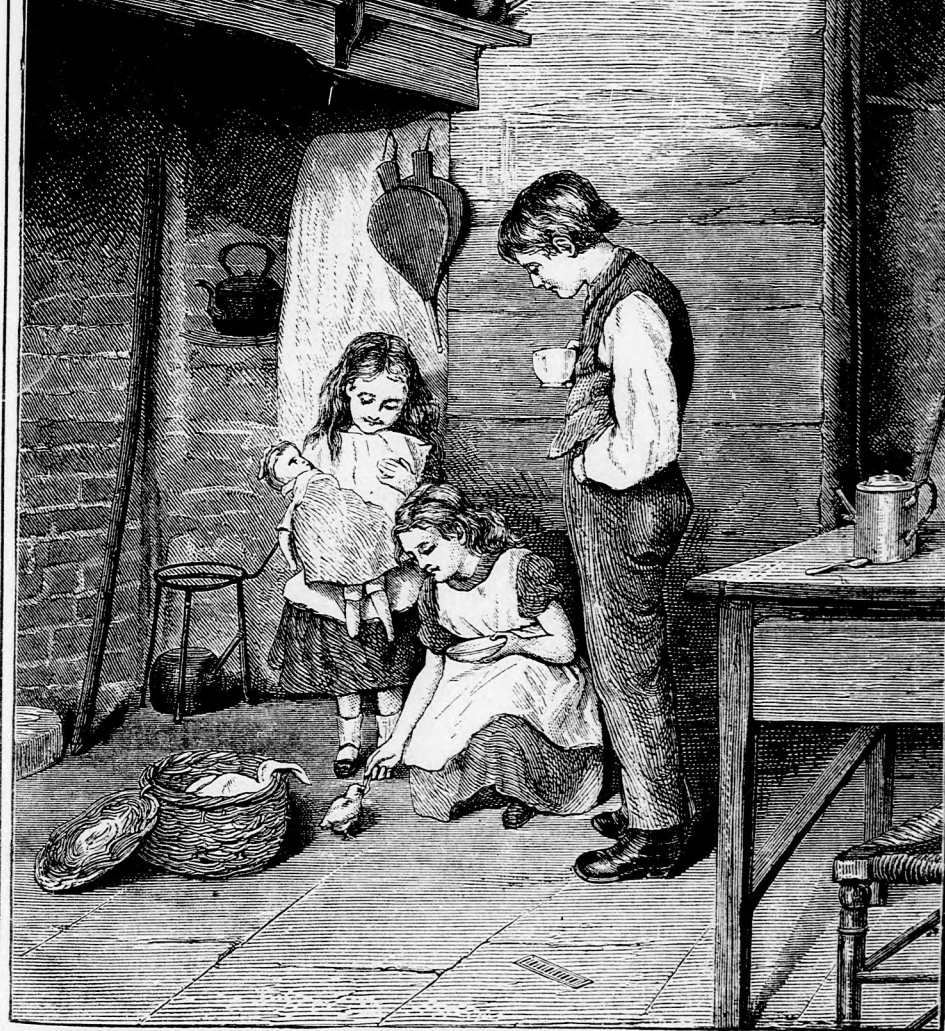

KIS LAP

KIS CSIBE. (Lásd a 191. lapon.)

UTAZÁS TÜNDÉRHONBAN.

— Regényes elbeszélés. —

(Folytatás.)

FÖLUGROTT és ekkor kezébe akadtak arany almái. Egészen fölvidult.

— Almáim talán meg is mentenek, ha belesodortak a veszedelembé. Bátor-ság, még jóra fordulhat minden!

A biztatásra nagy szüksége is volt, mert a mint utnak indult, látta, mily nehéz dologra vállalkozott. Legelőször is azt kellett volna tudnia, merre induljon, merre van a Jéghegy és az Üvegtenger. Ezen hiába törte a fejét, ezt nem lehetett kitalálni.

— Bizzuk a sorsra! gondolá. Egyenesen földobom az egyik arany almát s a merre leeste után elgurul, abba az irányba indulok.

Ugy lett és aztán elszántan utra kelt. Órákig gyalogolt a kopár, elhagyott vidéken. Az éles kövek fölhasgaták gyöngelábait, a fagyos szél sivitva csapkodott szemébe, de azért csak ment tovább, mig-nem késő este egy erdő szélére ért s itt egy kicsike házikót pillantott meg.

— Akárki lakik benne, talán csak befogad éjszakára, gondolá.

Amint közelebb ért, fájdalmas siránkozást hallott a házból s midőn benyitott, egy öreg, roppant öreg, összetöpörödött anyókat látott a sarokban sirdogálni.

— Mi a baja? kérdé a királyleány részvétellel.

— Oh, nagy a bajom, felelt az öreg asszony. Kialudt a tüzem, nem tudom többé meggyújtani s már egészen megdermedtem ebben a szörnyü hidegben.

— Nyugodjék meg, talán én tudok segíteni.

Abban bizott, hogy az arany alma, ha a szörnyeteg-bőrt felgyújtotta, talán most is segít. És nem is csalódott. Megrakta a fát, aztán megérintette az egyik almával s ime, azonnal pompás tűz lobogott a kályhában. Az öreg anyóka nagy örömmel telepedett a tűz mellé s mialatt kezeit melengeté, így szólt:

— Engedje, hogy ez éjjel itt megpihenjek, mert fáradt vagyok s még igen nagy ut van előttem.

— Hová indultál?

— Az igazat megvallva, magam sem tudom . . . a Jéghegyen és az Üvegtengeren kellene keresztül mennem; de hogy ez hol van, nem tudom.

Az anyóka mosolygott és fejével bölöngatott.

— Messze van, de ha hét napon át mindig egyenesen haladsz előre dél felé, oda jutsz. Csakhogy még az nem elég ám, mert a Jéghegyen, Üvegtengeren segítség nélkül soha sem birnál keresztül menni. De ime, vedd ezt a pár papucsot, ezzel könnyen átjutsz az Üvegtengeren s ha aztán eléred a Jéghegyet, ezzel a bottal baj nélkül felkapaszzkodol.

Átadta a botot és papucsot s a királykisasszony persze nagy köszönettel fogadta e becses ajándékot. Természetesen azt is kitalálta mindjárt, hogy ez az öreg anyóka nem afféle közönséges öreg asszony, hanem titkos varázshatalommal bir.

Most már egészen jókedvű lett s másnap reggel dalolva indult utnak, még egyszer megköszönve az anyókanak, hogy

ekképe
Az an

—
hogy
Üveg
megpr
akadál
már el
a diót
dosan
bajba
sem m

A
aztán

H
dorolt,
épen a
a gyal
közben
tejet s
veszté

A nyol
lantá a

A
királyl
nélkül

Oly sik
csak pr
elesett.
hanem

A
az Üve

kényeln
kerti ut
ledett,
s ott ál

A
tott fel
kapasz

ekképen megsegítette czélja elérésében. Az anyóka azonban így szólt:

— Kedves leányom, ne gondold, hogy ha tul leszesz a Jéghegyen és az Üvegtengeren, akkor már vége is lesz megpróbáltatásodnak. Még azután is sok akadályon kell keresztül vergődnöd; de már ebben nem sokat segíthetek, csak ezt a diót adhatom még neked. Őrizd gondosan és csak akkor törd fel, ha igen nagy bajba jutsz és másképen már semmi módon sem menekülhetsz.

A királyleány zsebre dugta a diót, aztán elindult.

Hét napon és hét éjszakán át vándorolt, mindig egyenesen dél felé, csak épen annyit pihenve, hogy új erőt kapjon a gyaloglásra. Jó emberek adtak neki közben egy-egy darab kenyeret s egy pohár tejet s ezzel tökéletesen beérte, nem is veszté el bátorságát egy pillanatra sem. A nyolczadik nap reggelen végre megpillantá az Üvegtengert.

Az öreg anyókanak igaza volt: a királyleány a tengeren az ő segítségével nélkül soha sem jutott volna keresztül. Oly sikos, csuszamlós volt, hogy a mint csak próbakép rálépett a szélére, mindjárt elesett. Nem próbálgatta tehát tovább, hanem felhuzta a papucsot.

A papucson csakugyan nem fogott ki az Üvegtenger. A királykisasszony olyan kényelmesen átsétált, mintha valami jó kerti uton járt volna. Már majdnem esteledett, mikor a tenger tulsó szélére jutott s ott állt a meredek Jéghegy előtt.

A hegyre már elszomorodva pillantott fel. Akármiféle varázsvesszővel sem kapaszkodhatik fel olyan meredeken.

— Talán a papucs itt segít, gondolá. De a mint lábára nézett, — a papucs már nem volt rajta, eltűnt!

Aggódva törte fejét, mit tegyen s körül akart nézni, nincs-e a hegynek lejtősebb oldala is valahol. Odatámasztotta a botot a Jéghegyhez s elmenni készült, midőn nagy csodálkozására látta, hogy a bot hirtelen létrává változik, kényelmes, hosszú létrává, mely felnyult a jéghegynek legtetejéig.

— Oh, milyen hálátlán voltam! Már az hittem, hogy megcsalt az a jó öreg anyóka s ime, mily pompásan fölsegít.

Nem volt ugyan tréfádolog a szédítő magasságba fölkapaszkodni még a létra segítségével is, de a királyleány már nem riadt vissza semmitől, neki indult és végre szerencsésen fel is jutott a hegy tetejére. Kissé elfáradt s a földre heveredett pihenni. Kissé szét is nézett, de a mit látott, az nem nagyon biztató volt.

Végtelennek látszó sivatag terült el szemei előtt, sehol emberi lakás, de csak egy bokrocska sem. A királyleány abban reménykedett volt, hogy ha az Üvegtengeren és a Jéghegyen keresztül jut, már könnyebb lesz utazása s ime, újra nagy fáradoalmak várnak reá.

De hát nem tehetett egyebet, elszántan folytatta utját, éjjel-nappal szaporán gyalogolt, s a kimerültségtől, szomjuságtól néha majd összerogyott. Több ízben elővette az öreg anyóka harmadik ajándékát, a diót, hogy feltörje; de aztán mégis mindig újra eltette.

— Nem, még nem töröm fel, gondolá. Azt mondta, hogy akkor törjem fel, ha már semmikép sem tudok maga-

mon segíteni. De még juthatok nagyobb bajba is.

És vándorolt tovább, tovább, mignem másnap estére egy nagy várost pillantott meg. Még volt annyi ereje, hogy odáig menjen; a város szélén egy szegényes házikó ajtaján kopogott be és hajlékot kért éjszakára. Nyájas arcú öreges asszony fogadta s jószíven szólott:

— Jőjj be bátran, szegény gyermek. Ugy látom, nagyon fáradt vagy, bizonyosan igen messziről jöttél.

— Valóban, nagyon messziről, felelé a királyleány bágyadtan. Összeroskadok a fáradságtól.

Meg is látszott rajta a nagy ut. Szép haja rendetlenül csüngött alá, ruhája, cipője összeszakadozott, lábát megvé-

THERMOMETRUM, BAROMETRUM. (Lásd a 182. lapon.)

rezte az uti kavics, arca sápadt volt s bizony akárki inkább koldus leánynak nézte volt, mint királykisasszonynak. De arcának nemes kifejezése, kedves modora, beszéde, mégis elárulták, hogy nem valami közönséges csavargó koldus gyermek s az öreg asszony jószíven mondá:

— Kár hogy a ruhád annyira ron-

gyos, mert különben holnap eljöhettél volna velem nézni a királyfi lakodalmát.

— Oh, nem érdekel engemet az efféle mulatság, felelé a királyleány fáradtan.

— De ez nem afféle közönséges ünnepe lesz ám, hanem valami nagyon sajtós. Mert tudnod kell, hogy a királyfi sem olyan királyfi mint a többiek.

Csodál
túl, me
bizonyo
rályfi s

királyle
kétsége
mint a
kastélyk
A királ

Csodálatos viszontagságokon ment keresztül, melyekről itt nálunk senki sem tud bizonyosat, csak azt beszélnek, hogy a királyfi sok esztendőn át el volt varázsolva

valami szörnyeteg alakjába és nem rég szabadult meg, mikor hirtelen itthon termett.

Most már persze nagyon érdekelte a

VISZONTLÁTÁS. (Lásd a 190. lapon.)

királyleányt a dolog, mert nem lehetett kétsége, hogy ez a királyfi senki más, mint a kivel ő ott abban az elátkozott kastélyban élt s a kit mostanig keresett. A királyfi azt mondta volt, hogy őt vá-

lasztja feleségül, ő lesz a királyné; de ugy látszik, megfeledkezett a dologról.

— És ki lesz a királyné? kérde a királykisasszony, szinlelve, mintha nem nagyon érdekelné a dolog.

— Az épen a furcsa, hogy senki sem tudja, felelt az öreg asszony. A királyfi-
nak az a sajátságos ötlete támadt, hogy
csak az a hercegnő lesz a felesége, a ki
egyszerre három arany almát el tud
kapni, mintha bizony a királykisasszo-
nyok kóklerek volnának. De mégis többen
ki akarnak állani a próbára s holnap lesz
a király kisasszonyok nagy versenye. —
No de most menjünk aludni, későre jár idő

Lefeküdtek, de a királyleány sokáig
nem tudott aludni, hanem törte a fejét,
hogy majd holnap mit tegyen. Most már
bizonyos, hogy a királyfi nem felejtkezett
meg róla, sőt épen azért tüzte ki azt a
furcsa feltételt, mert őt várja; tudja, hogy
más nem állja meg a próbát. Igen, de
rongyos koldus leány létére mikép álljon
oda a királykisasszonyok sorába? Oda
sem bocsátják, de még csak közelre sem
juthat. Most már annyi viszontagság
után czéljánál volna és el kell szalasz-
tania!

Igy töprenkedve és végre is jó sor-
sába bizva aludt el. Még jóízűen aludt,
midőn másnap reggel az öreg asszony föl-
ébreszté:

— Kelj föl, kis leányom! Itt van tñ,
czérna, igazítsd kissé össze a ruhádat, míg
én körülnézek a városban és megtudom,
hol láthatunk majd legtöbbet az ünnep-
ből.

(Vége következik.)

BETÜREJTVÉNY.

K	i i	ö
	i i i	ö ö ö
	i i	ö

Thermometrum, barometrum.

— Feladvány. —

(Képpel a 180. lapon.)

A HŰSVÉTI ünnepekre
Haza jött a nagy diák;
Édes apa, édes mama
Megölelte jó fiát.

És a kedves hugocskák is
Megölelték bátyjokat,
S czuppantottak orcájára
Csattanó nagy csókokat.

És beszélő Lajos, hogy ő
Mennyit tanult azalatt,
Mívelte a természeti
S egyéb tudományokat:

Geometriát, algebrát,
Fizikát és logikát!
Mind, mind; sőt még a rettentő
Nehéz asztronomiát.

A sok görög s latin névbe —
Hogy hallgatva ott ültek:
A mama és a kis lányok
Szinte bele szédültek.

Többi között sorra jött a
Thermo- és barometrom.
Irjátok meg, mik is ezek?
Mert bizony, én nem tudom.

A HŰ ŐR.

(Képpel a 188. lapon.)

Q ULYAN kényelmesen és biztosan ül ott
a kis Juliska, akár egy kis király a
trónusán. Jó helye is van ott a kosárban
a csacsi hátán s attól nem kell félnie,
hogy a csacsinak valami bolondos gondo-

lata támad és eliramodik vele a világba. Probálná csak meg! Ott ván ám a hü Peták, szájában tartja a kantárt s bizonyosan így szól csacsi komához:

— Halloed, csacsi koma, aztán esőndesen megállj ám, mig asszonyunk visszatér. Tudod, jó pajtásod vagyok, de ha szót nem fogadsz, leharapom a füledet.

Csacsi koma bölcsen hallgat a jó tanácsra és meg sem mozdul. Így várják türelmesen, mig a Juliska mamája visszatér.

Kint laknak, messze a városon kívül egy kis majorságban, hol Boris asszony néhány tehenkét tart. Mindennap korán megfeji a teheneket s a jó friss tejet behozza a városba. Annyi a tej, hogy el nem birná maga; szépen fölrakja tehát a csacsi hátán logó kosárba az egyik oldalra, a másik oldalra pedig a kis Juliskát ülteti be. Mert mig odajár a városban, a kicsike leány nem maradhat egyedül a házban; testvére nincs, az apa pedig már kora hajnalban kimegy a mezőre dolgozni. A városban aztán Boris asszony széthordja a tejet a házakba, s bizony sokáig tart, mig elvégzi a dolgát. A kis Juliskát nem hordhatja magával s ugyancsak meg volna akadva, ha a hü Peták nem segítene a bajon.

Petákra bátran rábizhatja a csacsit is, Juliskát is; ugy megőrzi mindakettőt, hogy akár egy hajdu sem jobban. Valamelyik csöndesebb utcában állnak meg a kerítés mellett, Boris asszony előszedi tejes kannáit, a csacsi kantárját pedig Petáknak a szájába adja és csak annyit mond:

— Peták, aztán jól vigyázz!

Meg is teszi. Nem történik soha semmi hiba s Boris asszony dolgai végeztével mindig ott találja Juliskát, a csacsit és Petákot, a hol hagyta őket. Mikor a tej mind el van adva, vigan haza ballagnak s a hü ör jó ebédet kap hasznos szolgálataért.

A MACSKA ÉS AZ EGEREK.

— Mese. —

OL volt, hol nem volt, egyszer valahol volt egy egérpapa és egy egérmama, akik nagyon, de nagyon boldogtalanok voltak. Mert ugyanabban a házban lakott egy gonosz nagy macska is és a szegény egérpár köteles volt a macskának mindennap hat fiatal egérkét kiszolgáltatni: tudniillik hármat reggelire és hármat ebédre. Csupa szerencse volt, hogy a macska vacsorálni nem otthon szokott, mert különben vacsorára is kellett volna számára három fiatal egérke. Esténként azonban macska urfi mindig kinyalta magát, kifente bajuszát és mulatni ment.

A szegény öreg egérpár egészen lesóványodott a nagy szomorúságtól, hogy mindennap kénytelen hat szép fiacskáját föláldozni a macskának, aki ugyancsak jóízűen fölfalja, megnyalja utána a száját, s kényelmesen heverészget, miután jóllakott. Az egérpár váltig sirt és jajgatott, valahányszor a kicsinyeket átszolgáltatta a kegyetlen macskának; de a macska nem érzett könyörületet, hanem bekapta az egérkéket, sőt még elégedetlen volt és fenyegetőzött, ha az egérkéek nem valának elég kövérek.

Egy napon az öreg egérpár ismét keservesen zokogott három szép fiacskája miatt, kiket a gonosz macska épen az imént falt fel s az egérmama végre így szólt:

— Kedves öregem, én már nem bírom tovább elviselni ezt a borzasztó sorst, hogy gyermekeinket folyvást odaadjuk

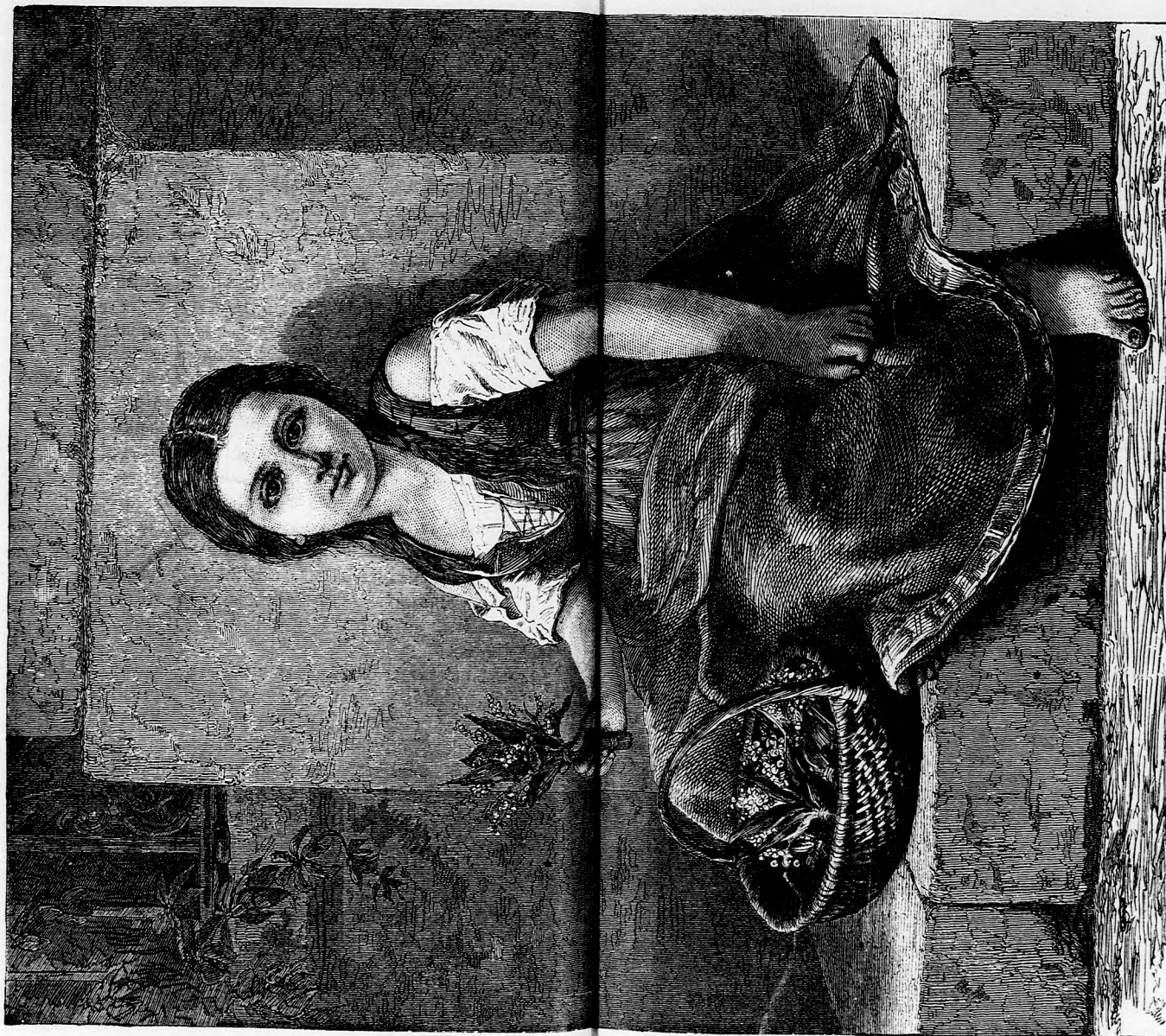
prédául annak a kegyetlen macskának. Megöl a bubánat, ha nem találunk valami módot a menekülésre.

— Oh, kedves feleségem, szolt egérapó, hát azt hiszed, hogy én nem épen ugy vagyok? De mit tehetünk szörnyü sorsunk ellen? Hiába töröm a fejemet éjjel nappal, nem tudok semmit kitalálni.

— Én sem. De hát ha másvalaki tudna jó tanácsot adni? Kisértük meg, keressük fel jó szomszédunkat, a házi ebet, a ki ugy sem nagy barátja a macskának, aztán az öreg hollót a háztetön, a ki igen bölcs hirben áll s beszélhatunk a jó tyuk komához is, ki az udvaron is sokat lát, hall. Valamelyikök talán tud módot, miképen menthetnök meg kedves kicsinyeinket a macska tor-kából.

Egérapó beleegyezett s rögtön utnak is indultak. Legelőször a tyukkal találkoztak; elmondták neki szomorú sorsukat, miképen kell naponként hat fiacskájokat fölláldozni a macskának s végül kérték, adjon valami jó tanácsot, hogyan menekülhetnének e szörnyü szerencsétlenség elől.

Tyuk koma, a mint ezt a szomorú historiát hallotta, egészen elérzékenyült s

mert nagyon jó szive volt, keservesen kezdett zokogni, aztán oly részvétellel beszélt

a szegény szülőkről, kik kénytelenek fölláldozni kedves kicsinyeiket, hogy az egé-

pár is sirva fakadt a meg-hatottságtól. Jó ideig sir-dogáltak ekképen mind a hárman, de miután már jól kisírták magukat, egérapó letörölte könnyeit, szépen megköszönte tyuk komának őszinte részvétét s így szólt:

— De hát sirni sirtunk mi már magunk is eleget, az nem használ. Most már mondja, kedves tyuk koma, mit gondol, miképen segíthetnénk a bajon?

Erre tyuk koma újra zokogni kezdett s így felelt:

— Szerencsétlenségtek egészen megindított, de hogy miképen lehetne rajtatok segíteni, azt biz én nem tudom. Jó tanácsot azonban mégis adhatok: viseljétek sorsotokat megadással, talán valamikor majd jobbra fordul. Meglehet, hogy a macska végre is megbetegszik, sőt meg is hal.

Erre az egérekék csak még inkább elszomorodtak.

— Oh, mi hasznunk volna belőle, ha a macska megbetegednék? Hiszen az még rosszabb lenne, mert akkor otthon maradna s még vacsorára is követelne

három egérkét. Ha pedig meghal, rögtön elfoglalja helyét a fia s minden a régiben marad.

— Hja persze, persze, így hát nem lehet rajtatok segíteni, szólt tyuk koma. Igazán nagyon sajnállak benneteket s áldom sorsomat, hogy reám nem mért ilyen csapást. Az én kicsinyeimet is persze szintén megeszik, de nem macskák, hanem maguk az emberek s előbb szépen megsütik. Ez nagy kitüntetés, még a dölyfös pulyka sem ér el nagyobbat s mi tyukok boldogok vagyunk.

Az egérpár nem akarta rontani tyuk koma boldogságát, de titkon olyan formát gondolt, hogy az bizony már mindegy, akár sütvé, akár nem sütvé, akár macskák, akár emberek eszik meg. De belátták hogy a tyuktól hiába várnak jó tanácsot, elbucsztak tehát tőle s mentek a házórző ebhez.

Ez épen a napon sütkezett és kapkodott a legyek után, melyek boszantgatták. Az egérpár illedelmesen köszönt s előadta kérését. A kutya azonban nem volt olyan légyszivü, mint tyuk koma s mikor meghallotta az egerek panaszát, mord hangon felelé:

— Micsoda? Naponkint hat egérkét követel az a semmirevaló gonosz ficzkó? Hiszen ez valóságos arczátlanság, telhetőség! De hát miért adjátok neki? Magatok vagytok az oka a bajnak. Mért nem jön macska urfi hozzám, hogy adjam oda neki kicsinyeimet!

— Oh, az egészen más! szólt egérapó. Te hatalmas kutya vagy, mi pedig csak gyöngé kis egerek.

— Persze, itt a hiba. De hát mért vagytok egerek? Ne legyetek hitvány gyöngé egerek s akkor nem lesz bajotok.

E goromba szavak után a kutya végig nyult a napon és nem törődött többé a szegény egerekkel. Ezek tehát busan elsompolyogtak, belátva, hogy itt ugyan nem kapnak jó tanácsot.

— Hasztalan fáradozunk! sohajtá egérapó. Rajtunk nem tud vagy talán nem is akar segíteni senki sem!

— Még ne essünk kétségbe, biztatá egérmama. Még hátra van a holló; tudod, ő nagyon bölcs és bizonyosan kiségit a bajból.

Fölkapaszkodtak tehát a padlásra, mély bókolással, nagy tisztelettel közeledtek a bölcs hollóhoz s előadták neki panaszukat. Mikor a holló megtudta a dolgot, nagyot nevetett s így szólt:

— Macska barátomnak van esze! A fiatal egérke igen jó csemege.

Az öreg egérpár ugyancsak megdöbönt e szavakon, de a holló aztán újra így szólt:

— No, ne busuljatok! Adok én nektek jó tanácsot, mely kiségit a bajból. De azt beláthatjátok, hogy ingyen nem tehetem, a jó tanácsot meg kell fizetnetek.

— Oh, szívesen fizetünk akármeny nyit, csak kedves kicsinyeinket megmenthessük a veszedelemtől.

— Jól van, tehát figyeljete. Fiatal egérke nekem is kedvenc csemege, tehát hozzatok nekem fél tuczat kövér fiatal egérkét s akkor kaptok jó tanácsot.

Erre a szegény egerek nagy jajgatásba törtek ki.

— Oh, uram, szólt egérapó, hogy beszélhetsz így velünk szerencsétlenekkel! Tanácsot kérünk, mikép mentjük meg kicsinyeinket a gonosz macskától és te most azt kívánod, hogy még neked is áldozzunk kicsinyeinkből!

A holló erre hidegen felelé:

— Én nem hivtalak. A ki hozzám jó és jó tanácsot kíván, az meg is fizeti. Ha nem akartok fizetni, elmehettek.

— No hát legyen, szólt nagyot sohajtvá egérapó. Halljuk a jó tanácsot s ha csakugyan jó lesz és kisegít a bajból, feláldozunk még hatot kicsinyeink közül, hogy a többit megmentsük. Mondd el hát a jó tanácsot.

— Ohó, barátocskám, nem úgy verik a cigányt, felelt a holló. Ha én megmondom, mit tegyetek, ti szépen kimenekülnétek a bajból s én aztán várhatnám a fizetést. Előre kell fizetni! Másképp nincs jó tanács.

A szegény egérekék erre egymás közt sokáig tanakodtak s végre azt ajánlották a hollónak, hogy most előre adnak neki három fiatal egérekét, a többi hármat pedig akkor, ha tanácsa csakugyan jónak bizonyult. A holló ebbe nagylelkűen beleegyezett s az egérpár azonnal előhozott három fiatal egérekét. Ezeket a holló jóízűen megette s aztán így szólt:

— No's, kedves barátim, tehát figyeljetek reám. Ti rajtatok csak az segíthet, a ki tud annak a gonosz macskának parancsolni. Ilyen pedig nincs más senki, csak a macska gazdája, az ember. Az én tanácsom tehát az, hogy menjetek az emberhez és panaszzoljátok be a macskát, kér

jétek, hogy tiltsa meg neki kicsinyeitek pusztítását.

Az egérpár keserűen csalódva nézett a bölcs hollóra s egérapó így szólt:

— Te ugyan gyönyörű tanácsot adtál! Az emberhez menjünk panaszra a macska ellen! Hiszen épen a gazda tartja a macskát, és épen azért tartja, hogy minket pusztítson. A gazda tehát egyáltalában nem fogja tiltani a macskának, hogy kicsinyeinket fölfalja, sőt azt sem fogja bánni, ha minket öregeket is megöl. Más tanácsot adj nekünk!

— Mást nem tudok. Ha a macska gazdája nem segít rajtatok, akkor más senki nem segíthet.

— De hiszen így te megcsaltál! kiáltá egérapó hevesen. Megfizetteted magadat, megetted három kedves kicsinyünket s most nem tudsz semmi okosat mondani.

De erre meg a holló haragudott meg s olyan fenyegető mozdulatot lett, hogy a szegény egereknek attól kellett tartaniok, őket is mindjárt megeszi. Ijedten elmenekültek tehát és nagy busan tértek haza.

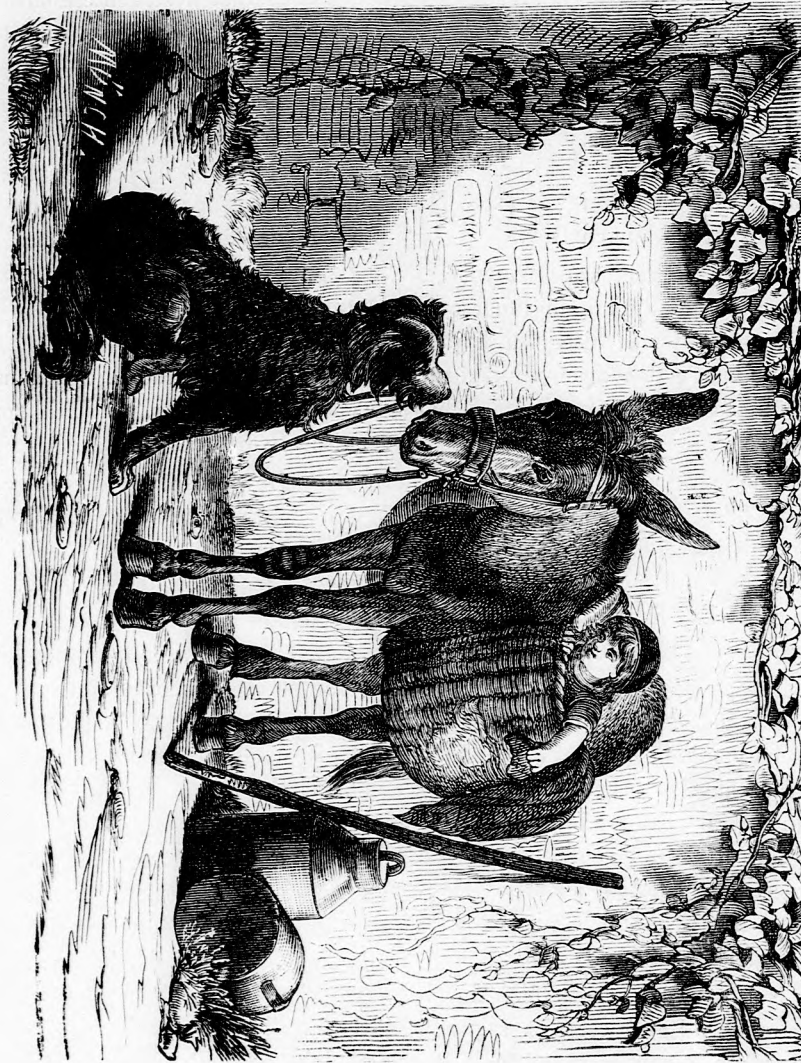
Otthon aztán keserves sirásnak eredtek, hogy szerencsétlen sorsukon senki sem tud segíteni s oly hevesen zokogtak, hogy egyik fiacskájok, egy csinos, ügyes kicsi egérke fölébredt a zajra. Egy ideig figyelte, fülelt, aztán fölugrott, odaszaladt az öregekhez és kérdé mi a bajok, mondják el neki. Az öregek nagy bánatjokban el is mondták, hogy valamennyi gyermeköket kénytelenek odaadni annak a borzasztó macskának s hiába jártak

szerte jó tanácsot kérni, senki sem tud rajtok segíteni.

— De hát mondd csak, kedves papa,

kérdé a kicsike, mért kell minket odaadnotok a macskának?

— Mert a macska úgy akarja.

A hű ór. (Lásd a 182. lapon.)

— Hm! De hiszen az nem elég. Ha ő akarja, ti azt felelhetitek, hogy ti meg nem akarjátok.

— Oh gyermekem, te azt nem érted! Ki merne ellenmondani annak a hatalmas szörnyetegnek!

A f
dott s vé

rint hár
macskán
gam meg

Az
ták meg
sebb fiok

—
az, hog
reám ke
nem vesz

Más
párnak
megvinn
csakugya
bába, mi
leitől. A
talanul l
gondosan
hol van
lyukat, j
tán a sz
megpilla
hely köz

A
dobogott
mas elle
megszok
két lépés
épen ak
meit, ny
hosszu é
egérke
mégis ö
san meg

A fiatal egérke még kissé tudakozódott s végre így szólt:

— Holnap reggel, mikor szokás szerint három egérkét kellene vinnetek a macskának, ne tegyéket ezt. Majd én magam megyek hozzá.

Az öregek ezt semmikép sem akarták megengedni, mert ez volt legkedvesebb fiok; de a kis egér nem tágitott.

— Ugyan mi baj érhet? Legfeljebb az, hogy fölfal a macska. No's, ugyis reám kerülne a sor holnapután, tehát nem vesztetek semmit.

Másnap reggel, mikor az öreg egérpárnak a rendes reggelit kellett volna megvinni a macska számára, helyettök csakugyan a fiatal egérke ment ki a szobába, miután könnyezve elbucsuzott szüleitől. A kis egérke nagyon óvatosan, zajtalanul lépett a szobába s legelőször is gondosan körülnézegetett a fal tövében, hol van biztos buvóhely. Talált több egérlyukat, jól megjegyezte, hol vannak s azután a szoba közepe felé ment. Csakhamar megpillantá a macskát, a mint ez a tűzhely közelében elnyújtózva aludt.

A kis egérkének bizony ugyancsak dobogott a szive ijedtében, mikor a hatalmas ellenséget meglátta. De lassan-lassan megszokta az ijesztő látványt s még egy-két lépéssel közelebbment feléje. A macska épen akkor ébredt föl, fölnyitá tüzes szemeit, nyújtózkodott, ásitott s kiereszté hosszú éles körmeit. Ezek láttára a kis egérke újra szepegni kezdett, de végre mégis összeszedte bátorságát s udvariasan megszólalt:

— Igen tisztelt macska ur!

A macska fölkel s a kis egérkét megpillantván, azt hitte, hogy rendes reggelije várja. De mert három egérke helyett csak egyet látott, haragosan kérdé:

— Mi ez? Három egér helyett csak egy? Remélem, nem akartok várakoztatni a reggelivel.

— De igenis, hatalmas macska ur, felelt a kis egér, ma és ezentul mindig fogsz várni, még pedig hiába várni a reggelire és ebédre, mert nem kapsz többet.

A macska ámulva hegyezte füleit.

— Miféle hiábavaló beszéd ez? Jőjj csak közelebb, barátocskám, beszéljünk komolyan!

De az egérke nem ment közelebb, sőt ellenkezőleg visszavonult az előre kiszemelt egérlyuk közelébe s onnan felelé:

— Én is komolyan akarok beszélni. Én testvére vagyok ama szegény egérkének, kiket eddig fölfaltál; de nekem semmi kedvem sincs magamat fölfaladni! . . .

— Micsoda vakmerő beszéd! kiáltá a macska dühösen. Nem akard magad fölfaladni?

— Épenséggel nem! Sem én, sem többi testvéreim s azért szüleink jövőre nem adnak neked egérkéket sem reggelire, sem ebédre.

— Ejnye te vakmerő ficzkó, no megállj!

De az egérke nem állt meg, hanem látva, hogy a macska ugrásra készül, hirtelen beosont a biztos egérlyukba; mire a macska odaért, a kis egér már bátorságban volt s így kiálott kifelé:

— Hiába minden fáradságod, hatalmas macska ur! Meg nem fogsz és meg

nem eszel. És jövőre csak mondj le szépen az egérlakomákról.

A macska, látván, hogy nem boldogul, ravaszágra gondolt s így szólt:

— Jól van no, nem bántalak, csak jőjj elé.

— Oh köszönöm, igen jól érzem magamat ide bent, felelt az egérke.

De mondom, hogy nem bántalak. Téged, kedves jó kis egér, bizonyosan elámitott valaki s szüleidet is fölingerelte valaki ellenem . . .

— Oh nem, senki sem ingerelt föl, csak beláttuk végre, hogy nem kell magunkat általad fölfalatni.

— No, hogy lássátok milyen nagy-lelkű vagyok, tehát megalkuszom abban, hogy ezentul csak ebédre adjatok, tehát hat egérke helyett csak hármát naponként.

— Nem bizony, jó szántunkból egyetlen egyet sem kapsz.

— Reszkessetek haragomtól! ordítá a macska dühösen.

— Dehogy reszketünk! felelé a kis egér nevetve. Ha meg tudsz fogni valakit közlünk, fölfalod, jól tudjuk; tehát akkor is csak az történik velünk, amire eddig csupa félelemből magunk szántuk el magunkat. Ezentul te lásd, meg tudsz-e valakit kaparítani közlünk; mi óvatosak leszünk. És most élj boldogul!

Ezzel az egérke elosont, ott hagyta a tehetetlenül dühöngő macskát. Az öreg egerek nagy örömmel fogadták a fiatal egeret s mikor megtudták, hogy ez mit végzett, az egész egércsalád tánczolt örömeiben, hogy a kegyetlen macskának nem kell többé áldozniok.

És ez idő óta a macska csak akkor eszik egeret, ha fog.

Az egerek és mindenféle atyafiságuk pedig megtanulták ez esetből, hogy nem kell mindentől mindjárt nagyon megijedni, csupa félelemből meghunyászkodni az ellenség elől; a ki bátran szemébe néz a fenyegetőnek, sokszor azt fogja találni, hogy nem olyan nagy az a veszedelem, mint látszik s leküzdhetjük, csak akarat s bátorság kell hozzá.

Viszontlátás.

(Képpel a 181. lapon.)

ÉDES bácsi, kedves Józsi bácsi,
Be megváltoztál, én Istenem!
De hogy voltaképen miben? — bizony
Azt meg sem mondhatnám hirtelen.

Ugy igaz! Előbb volt nagy szakállad,
Most egy csöpp sincs. Ugyan hova lett?
Fekete hajadban fehér szálak,
És barázdák szántják képedet!

Beteg voltál ott a messze földön?
S nem volt senki kórággyad körül?
Ott fekiüdtél fájdalomban, búban,
Távol tőlünk, magad, egyedül?

Oh, be jól tevéd, hogy megkerültél!
Élted itt nem lesz búval teli.
Maradj nálunk, édes kedves bácsi,
Kis hugod majd gondod viseli.

MOSZ

S

Mo

I

»F

I

Me

I

I

De

I

Ke

I

I

I

T

FECSK

gen f

san-las

valjon ne

Még talá

találna, é

azért hát

kodik, h

beköszön

Be

komból a

jelenti ne

hiába du

apó, lass

az én hiri

kicsike le

pos oldal

legelső vi

be sem

nyugtalan

már a hó a

örömmel

resve, kin

KIS CSIBE.

(Képpel a czimlapon.)

MOST mászott ki a tojásból
S néz körül.

Mosolyg Miklós, a két kis lány
Hogy örül.

»Fölnevelünk, és Mariska

Lesz neved;

Meglásd, milyen szépen játszunk

Mi veled!«

De szól Miklós: »majd ha nagyra

Neveltek,

Kedves csibém, pecsényének

Megeszlek.«

TAVASZ HIRNÖKE.

(Képpel a 184—185. lapokon.)

FECSKE, dalos madár még messze idegen földön, melegebb hazában jár, lassan-lassan bizonyosan gondolkozni kezd, valjon ne induljon-e már utra hazafelé? Még talán korán van, még itt-ott havat is találna, éjenként pedig fagy lephetné meg; azért hát marad a régi országban s bizakodik, hogy nemsokára majd mégis csak beköszön a szép tavasz.

Be bizony, én már láttam is ablakból azt a kis hirnököt, a ki legelőször jelenti nekem, hogy már közel a tavasz; hiába dul-ful a torzonborz szakálu tél apó, lassanként el kell költözködnie. Ez az én hirnököm pedig nem más, mint egy kicsike leányka, ki amott az utcán, a napos oldalon meghuzódva, árulja a tavasz legelső virágait. Ibolyácska, harangvirág be sem várja, hogy a tél eltakarodjék; nyugtalanul dugdossák ki fejceskéjüket már a hó alól s dideregve ugyan, de mégis örömmel nézegetnek szét a világban, keresve, kinek okozhatnának örömet.

Nem kell sokáig várniok. Az ügyes kis Juczika jól tudja, hol talált először vad virágra. Tele szedi kosárcáját, kicsi bokrétaiba köti s az utczasarkon bátran kiáltja:

— Tessék friss tavaszi virágot!

Veszik is sokan, mert Juczika virágai a tavasz legelső hirnökei. Most már nem késhet sokáig a meleg napsugár, mely új életre gerjeszti a egész szép természet s meghozza a mező pázsitját, az erdők madárzengését. Addig pedig, míg ez bekövetkezik, mindennap veszünk Juczikától egy-egy kis bokréta, a bokréta napról-napra tarkább és illatosabb lesz, mert a hirnök mind közelebből hirdeti szép uralkodóját. Meglássátok, egyszerre csak azon vesszük észre magunkat, hogy mindnyájan örömmel kiáltjuk:

— Ki a szabadba! Itt a kedves, a szép tavasz!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XX. köt. 10. számban közölt betűrejtvény megfejtése:

»Óraütő.«

Helysen fejtették meg: Gáspár Gyula, Balázs Gyula, Baló Géza, Bogó Iona, Rosenthal Jenő, Antal Ferencz és Gyula, Lindenbaum Johanna és Henrik, Springer Ernő, Feketeházy Péter, Hittler Gizella, Halmossy Stefanie és Andor, Frantz Miklós (írásod gondosabb lehetne! F. b.), Kállay Elek, Csukássy Jenő, Frank Pál, Ihász Sarolta és Irma, Sebastiani Izabella, Gyulokay Jenő, Faragó Pista, Bloch Roza és Adolf, Rétay Sándor, Káplár Ida, Beer Gyula és Lajos, Balsay Anna és József, Mendl Hermina, Miklós és Jakab, Singer Alajos, Bachrach Ernő, Kohner Aladár és Jenő, Finály Lajos és Gábor, Imre Jolán, Reich Teréz, Zilahy Gyula, Lator Iona, Róka Elemér, Spitzer Pali, Kétli László és Pista, Matékovics Irénke, Igaz Károly, Mokry Imre, Fligl József és Sándor, Berthóty Lujza, István és Károly, Magyary Kornél, Kollerich Margit, Komáromy Mátyás, Reich Margitka, Mautner Aladár, Glatz Ilus, Anna és Sándor, Fráter Gizella, Lipovniczky Margit, Szemenyei Andor, Ehrlich Emilia, Tóth Béla, Jankó Miklós, Székelyudvarhelyi ev. ref. iskola tanulói, Dráveczky Béla,

Pásztory Lenke, Osterlamm Ernő, Szentirmay Béla, Rausch Sarolta és Elza, Rónai Ilonka, Tamásy Erzs, Holzwarth Lajos és Károly, Marchal Eugénia, Janka, Viktória és József, Hecht Emil, Brüll Mór, Muth Aladár, Ebeczky Matild, Reisman Nellike, Havas Ilonka, Géza és Miklós, Balogh Dezső, Noszlopy Antal, Dezsőffy Jani és Aurél, Bankos Ilonka és Irénke, Kardos Frida és Irma, Lipp Mariska, Berndorfer Dezső, Jusits Elemér, Klein Henrik és Mór, Koschatzky János, Goldstein Katalin, Flamm Bernát, Gottdiener Szali és Jakab, Hercz Lina, Grün Hermin, Veisz Lina, Brunner Róza, Ferenczy Evelin, Konrád Teréz, Bartha Ilona, Rikhard és Félix, Pongrácz Imre, Puffler Aladár, Lippe Emilia és Valéria, Kertész Nándor és Tódor, Förstner Lajos és Gyula, Büchler Henrik, Jozippovics Pista, Strasser Aladár és Ottó, Szilágyi Viktor, Brünauer Jenő, Frankfurter Jolán, Hanuszka Anna, Kriszháber Rózsa, Paál Andor és Géza, Neumann Lenke, Róza és Emil, Szathmáry Ilona, Maár Gyula, Tomka Satika, Gutmann Klementina, Lorber Bertalan, Huley Anna, Dókus László, Musits Nelli és Irma, Styukovszky Margit, Berzeviczy Lujza, Vásárhelyi Janka, Juliska és Jánoska, Zoltán Margit, Horváth Elemér, Simcsó Béla, Bán Miklós, Mocsáry Dénes, Hallósy Margit, Berkovics Aranka, Nédits Mariska, Müller Malvin és Adél, Héray Andor, Gebhardt Feri, Blau testvérek, Berger Jenő, Rozentál Ida, Spitzer testvérek, Palocsay Irma és Guszti, Pfeifer Izidor és Gyula, Sellyey Ilona, Blaskovics Ernő, Diósi Sári és Mariska, Ringer László, Prager Emma és Gyula.

*

A »KIS LAP« XX. köt. 10-dik számában közölt bibliai feladvány megfejtése:

„Jákob kiköltözése Egyptomba.“

Helyesen fejtették meg: Zilahy Gyula, Kéti László és Pista, Heinrich testvérek,

Reismann Nellike, Löbl Vilma, Lipp Mariska, König Jakab és József, Kiss Mariska és Lujza, König Béla, Lövinger Ludmilla, Rozentál Ida, Harkai Gyula, Fein Gizella.

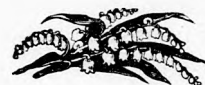
*

A »KIS LAP« XX. köt. 9. számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Segesváry Irén, Schröder Borcsa és Julcsa, Szentirmay Béla, Rausch Sarolta és Elza, Hecht Emil, Brüll Mór, Spitzer Miksa, Muth Aladár, Augenstein Matild, Irma és Ernesztina, Havas Ilona, Géza és Miklós, Liptay Sarolta, Klein Henrik, Bégris Nándor, Konrád Teréz, Bartha Ilona, Rikhard és Félix, Pongrácz Imre, Puffler Aladár, Förstner Lajos és Gyula, Brünauer Ernő, Szathmáry Ilona, Maár Gyula, Lorber Bertalan, Bán Miklós, Mocsáry Dénes, Tomka Satika, Beck Marczel és Béla, Várady László.

Számrejtvény.

Következő számjegyekből: 1 2 3 4 5 6 7 8 9 hagyjatok egy bizonyos számot ki, és szorozzátok a maradt számokat egy más alkalmas egyjegyű számmal úgy, hogy a szorzatszám csupán 1-esekből (11111111) álljon.

Kérdés: Melyik szám marad ki, s melyik a szorzó szám?

A „KIS LAP“ előfizetőihez!

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Félévre . . . . . 2 frt 80 kr.

Negyedévre . . . . . 1 frt 40 kr.

Az előfizetési pénzek (melyek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használatát) a „Kis Lap“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere, 3 sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.